

VİCDAN

Gözlerimi açtığımda üşüyordum, çok üşüyordum. Kalkmaya çalışırken fark ettim geceyi yalnız geçirmediyimi, boş şarap şişesine sarıldığımı. Günlerimi geçirdiğim bu yerin demek gecesi soğuk oluyormuş. Buna üzüldüm. Buradakiler de üşüyor mudur acaba? Etrafıma bakıyorum sanki herkes benden saklanmış, fısıltılarla konuşuyor. Duymak istiyorum, duyamıyorum.

Titriyordum. Son sigaramı yakıp ortalarına oturdum. Gecenin karanlığında hayallere dalmıştım ki acı acı bağırın mavi bir ışık kendine çekti gözlerimi...

-Beni duyuyor musunuz? Dedi bir ses. Başımı salladım onaylarcasına. Sonra uyudum galiba...

“Hastamızın ateşi düştü. Rahatlayıp uyudu; fakat kimliği belirlenemedi. Üstünde bu mektuptan başka bir şey yok.” dedi hemşire. Uyumadım, duyuyorum oysaki... Sadece çok yorgun hissediyorum kendimi. Göz kapaklarımda kirpiklerimin taşıyamadığı tonlarca ağırlık var. Dilim de lâl olmuştu adeta. Göremiyor, konuşamıyordum. Zordu, çok zor... Konuşabilseydim eğer mektubu yerine koymalarını söyleyecektim. Karanlık, sessizlik. Mektup...

“Gecenin karanlığında yağın yağmur sanki kalbime damlıyor. İçimin derinliklerinde bir yerde yıllardır yanan ateş sönüyor. Gökyüzü, adeta bir anne şefkatiyle kalbime akıtıyor damla damla gözyaşlarını. Söndürüyor alevlerimi, arındırıyor kalbimi. Sabahki telaşım yerini huzura bırakıyor...

Yağmuru izliyorum. Kalbime düşen damlaları hissediyorum. Yok yok hüznü değilim. Tabiat ana şefkatli gözyaşlarıyla doldurdu kalbimi. Sildi attı kalbimde katılmış bütün acabaları, soru işaretlerini...

İtiraf etmeliyim, sana bunları yazmadan önce sen uyurken seni izledim. Olabildiğince sessiz...

Senin hayata karşı duruşun, tavrın, gücün, sevgin, şefkatin; benim acabalarım, tükenmek bilmeyen kaygılarım oldu. Sen o kadar kusursuz sevebiliyorsun ki bu benim gözüme kusur göründü...

Can... Güzel sesine herkesin hayran olduğu, harflerle kalemini meşk ettirip şiirleriyle âşıkların kalbine dokunan adam...

İlk göz göze geldiğimiz anı hatırlıyor musun? O kara bulutların yerini güneşe bıraktığı gün... Hızlı ve tedirgin adımlarla sağa sola dikkatlice bakarak yürüyordum ki karşıdan sen bana doğru yöneldin bir şey sormak istercesine...

Durdum. Zaman durdu sanki. Bana bir şeyler söyledin gülümseyerek. Birden irkildim ve

çantamdan yanımdan hiç ayırmadığım kağıdımla kalemimi çıkardım. Yazdım. “Üzgünüm. Duyamıyor, konuşamıyorum.” Okudun. İlginç olan yüzün değişmemesi, somurtmaman, şaşırmandı. O gülümseme hâlâ kaplıyordu yüzünü; benimse yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Sanırım utanmıştım seni duyamamaktan, sana cevap verememekten...

Aradan yıllar geçmesine rağmen yine kalbim hızlandı o anı düşününce. Aslında seni her gördüğümde, her düşündüğümde kalbimin duymayan kulaklarıma çığlık atarcasına çarptığını hissediyorum. Zaman zaman huysuzlanıyorum, kiskanıyorum bana yazdığı onca şiiri duyamadığım adamı... Adeta duyanlardan kiskanıyorum sevdiğimi, şiirlerini, sesini. Ta ki bu sabaha kadar...

Sen ben uyurken not yazıp yastığıma bırakmışsın ya. “Günaydın Rüya’ m...” Yine beni güne sevgi dolu notlarıyla uyandırıp mutlu ettin fakat içimdeki mutluluk dayanılmaz, insanı yiyip bitiren korkuya, şüpheye bıraktı yerini...

Bir gün beni sevmemenden, benden bıkmandan korkuyordum. Duymayan kulağa şiirler okuyan şairdin sen. Boşa kürek çekmek ya da açmayan bir menekşeye ısrarla su vermek gibi bir şey bu. Korkuyordum diyorum; çünkü artık korkmuyorum. Biliyorum, insan bildiğinden korkmaz ki...

Hayatımdaki bu adamın gücünün, bu bitmek bilmeyen sevgisinin ve sınırsız şefkatinin sebebi başka bir kadıymış meğer! Buna mı yanayım yoksa yıllarca kalbimi kemiren korkuya mı? Bilmek isterdim kim olduğunu; hatta tanışmak isterdim bu sararmış mektubun sahibi kadınla...

Rastgele seçtiğim kitabının arasından çıktı bu yıpranmış mektup. Önce korktum okumaktan. “Ya bir kadınsa? Bilmemek daha iyi...” diye geçti içimden. Mektubu yine kitabın arasına koydum. Kitabı yerine koyacakken birden -sanki elimden biri alırcasına- aceleyle açtım sararmış mektubu... Canım diye başlıyordu...

“ Canım,

Eminim güzel gözlerinle güzel ellerinle mektubumu okuyorsun. Sen benim yaşama sebebim, en değerli varlığımsın. Bilmiyorum dışarıdan nasıl görüldüğümü, sana sevgimi hissettirip hissettiremediğimi; ama inan kalbim seninle dolu.

Can’ım oğlum keşke güzel yüzünü bir kez görme şansım olsaydı. Gözlerinin içine bakıp seni çok sevdiğimi söyleyebilseydim, sarılıp öpebilseydim. Dünya yuvarlakmış, deniz maviymiş, sonra gökyüzü varmış, kuşlar uçuyormuş; yıldızlar, güneş... umurumda bile değil sadece seni görebilseydim.

Oğlum sen maalesef ya da iyi ki gözleri görmeyen bir annenin çocuğusun. Bunun hem avantajları hem dezavantajları var. Biz hep dezavantajlarını yaşadık. Belki şu an “Aman anne ne avantajı olacak ki?” diyorsun; ama inan bana yıllar geçtikçe beni daha iyi anlayacaksın. Sağduyulu olacaksın en önemlisi. İnsanları gözleri, elleri, bacakları, kolları ile değerlendirmeyecek; gerçek hazinenin kalp olduğunu bileceksin. Bir canlının -insan olur, hayvan olur- kolu, bacağı, gözü, kaşı hiç önemli olmasın senin için. Sen onun yüreğine bak.

Asıl engel yürektedir oğlum, gör. Ben seni hiç görmeden sevdim sadece bunu düşün. Saatlerce, günlerce düşün. Anlayacaksın. Ben seni duyamasaydım ya da seninle dışarı çıkamasaydım; kolum bacağım olmasaydı veya sen beni göremeseydin duyamasaydın; kolun, bacağın olmasaydı inan bana hislerimde değişen hiçbir şey olmayacaktı. Yine çok sevecektim seni. Sevgiye, hayata, arkadaşlığa, aşka engel koyma. Engel olanlara engel ol.

Bu arada mektubu ben söylüyorum, hemşire yazıyor. Yazarken de söyleniyor “Gönül Hanım, ağlamaya devam edeceksen yazmayacağım.” Sakın acıdan ağladığımı sanma. Ben, seni göremesem de seni düşündükçe; senin bu dünyada var olduğunu bildikçe mutluluktan akıtıyorum gözyaşlarımı... İzin verin ağlamak için bari kullanabileyim gözlerimi.

Oğlum, eğer hayatta olmazsam bu mektubu sakla olur mu? Ve okuduklarını sakın aklından çıkarma. Hayat seni yorduğunda, üzdüğünde tekrar tekrar oku bu satırları.

Unutma! Sevmek beden işi değil, gönül işidir.

Gönül'den Sevgilerle.”

Tekrar tekrar okudum. İstemsiz akıyordu damlalar gözlerimden. Hayatımı paylaştığım adamın görmeyen bir annesi, duymayan bir karısı vardı. O mu şanssızdı yoksa biz mi? O mu şanstı bize yoksa biz mi ona? Kalbimdeki sorular adeta beynime taşındı. Kalbim rahatladı, ya beynim...

Şifresi çözülmüştü şiirindeki o dizenin...

“Toplasan iki kere attı isyankâr kalbim...

İlkinde çok aşkıttım, aşkıımı gösteremedim.

İkincisineydi tüm şiirlerim sesimi duyuramadım.

Dedim ya iki kere attı isyankar,

Üçüncü de sıra bendeydi.

Ne göründüm, ne ses verdim,

Tuttum onu yerinden ettim.”

Ah bu şiir... Ne çok merak ettim ilkinin... Meğer ilki gerçekten gönlünmüş, ikincisi de rüyan...

Sen artık rüyadan uyan.

İşte böyle, sağır kulağıma şiirler fısıldayan adam... Sen uyuyorsun, ben gidiyorum. Senden son isteğim bu sefer seni duyan kulaklara şiir oku olur mu? Aşkla kal...”

Mektup bitti, uzun süren bir sessizlik oldu doktor odasında. “Bu mektubu hiç ayırmıyordu cebinden 5 numaradaki şair.” dedi Doktor Fikret. Hepimiz çok etkilenmiştik gözlerimiz dolu dolu olmuştu. Ne çok sevmiştii meğer Can Bey onu göremeyen annesini ve duyamayan karısını.

Karısının intiharından sonra mezarlıkta yaşamaya başlamış hatta hastaneye getiren ambulans mezarlıkta bulmuş onu.

Tedavisini Doktor Fikret yapıyordu. İyiyeye gitmiyordu durumu, sürekli uyutuluyordu. Uykuda bile huzursuzdu. Ama bu mektup hep cebindeydi, ta ki bu sabaha kadar...

Bu sabah şair kalbi dayanamadı, durdu. Yüzünde huzur vardı. Can gitti, şiir bitti. Şairden geriye kalan biraz sararmış, biraz topraklı bir mektup. Herkesin gözleri yaşlı bu hikayede. Görse de görmese de. Yine ambulans sesleri, yeni hayatlar siz duysanız da duymasanız da...

Ben kim miyim? Yüreğimize sığdıramadığınız, yüreğinizde yer bulamadığınız... Vicdan!

